

บทนำ

‘ลู่คไม่อยู่ที่ห้อง โทรศัพทก็ไม่ยอมรับ เขาหายตัวไปไหนก็ไม่รู้
ครับ’

เสียงกระซิบร่ำรอนของดมิทรีดังเข้าหูณัฐนรี แม้ว่าเขาจะไม่ได้พูด
กับเธอ แต่เสียงแผ่วเบาที่บอกบิดาของเธอนั้นก็กลับดังก้องในโสตประสาท
ทำให้ร่างกายทุกสัดส่วนในชุดลูกไม้สีขาวเย็นเยือกราวกับถูกจับโยนเข้าไป
ในถ้ำน้ำแข็ง ลมตีออกหูอื้ออึง หัวใจเต้นรัว ภาพตรงหน้าพร่ามัว ร่างเริ่ม
โงนแงน จนมือของคนข้างกายต้องช่วยประคองณัฐนรีไว้ไม่ให้ล้มพุงลงไป
ต่อหน้าแขกเหรื่อหลายร้อยคนที่กำลังมองเธอด้วยสายตาสังเวช บางคน
ยกมือป้องปากกระซิบ เอียงศีรษะเข้าหากัน และหัวเราะคิกคัก เห็นเป็น
เรื่องสนุกสนานเต็มประดา อีกไม่นาน...อีกไม่นาน...ข่าวอันน่าอัศจรรย์จะต้อง
กระจายออกไป

‘บุตรสาวคนโตของ พันตำรวจตรี พงศธร กิติไพบูลย์ หลานสาว
พลเอก สมพงษ์ กิติไพบูลย์ ถูกเจ้าบ่าว...นายแบบชื่อดัง ลู่ค มอร์แกน
เทกลางงานแต่ง!’

เสียงอะอะโวยวายของปุรณดิ่งล้นมาเข้าหู แต่สมองของณัฐนรีราวกับเป็นอัมพาต มีเพียงหัวใจที่เจ็บปวดรวดร้าวเกินกว่าที่จะแบกรับไหว น้ำตามากมายหลังรินทว่าปราศจากเสียงสะอื้นให้ เธอถูกพาไปนั่งเก้าอี้ที่อยู่ไกลที่สุด ยาหอม ยาดมถูกนำมาจ่อใต้จมูก ตรงหน้าเธอ นาทาซากับเปเมนีย์แม่เลี้ยงกับพี่สาวต่างบิดาของว่าที่เจ้าบ่าวและญาติอีกหลายคนกำลังเรียกชื่อเธอด้วยความเป็นห่วง

“ไปตามหาอีกทีซิ! มันจะไปที่ไหนได้” เสียงที่เต็มไปด้วยอำนาจของพงศธรประกาศ

“พวกเราตามหาทุกที่แล้วครับท่าน แต่ไม่มีวีแววเลย ช่างแต่งหน้าก็บอกว่าเขาออกจากห้องไปแล้ว นี่กว่าลงมาทำงาน”

เสียงอะอะโวยวายอีกมากมายดังมาเข้าหู แต่เธอไม่รับรู้สิ่งใดแล้วนอกจาก...

“คุณตา!”

“คุณพ่อ!”

เสียงกรีดร้องทำให้ณัฐนรีหันไปมอง ร่างผอมของปุรณล้มลง มือกุมที่ทรวงอก ใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเก ดมhirรีรีบเข้าปฐมพยาบาล ล้วงยาในกระเป่าเพื่อให้ปุรณอมใต้ลิ้น ก่อนที่จะตะโกนบอกภรรยาให้เรียกรถพยาบาล

ภาพรอบตัวพร่า หมุนตีวราวกับเธอเป็นจุดศูนย์กลางของพายุทอร์นาโด แล้วร่างของเธอก็ทรุดฮวบตามปุรณไปอีกคน ปิดกั้นความอัปยศอดสูของตนไว้แต่เพียงเท่านั้น!

๑

ปัจจุบัน โรงเรียนอนุบาล เปรมปรีดา

รองผู้อำนวยการ ณิชฐนรี กิติไพบูลย์ เดินออกจากห้องทำงาน ไปยังประตูทางออกเมื่อใกล้เวลาเลิกเรียน ผู้ปกครองส่วนใหญ่วนรถเข้ามา จอดบริเวณที่ทางโรงเรียนจัดไว้ จากนั้นคุณครูก็จะเรียกชื่อเด็กที่กำลังนั่ง เล่นอยู่บริเวณนั้นแล้วพาส่งขึ้นรถ แต่ยังมีผู้ปกครองอีกกลุ่มหนึ่งที่จอดรถ แล้วลงมาจับบุตรหลานที่หน้าห้องเรียน ส่วนใหญ่เป็นแม่บ้านที่ดูแลลูกเป็นหลัก และจะรู้จักมักคุ้นกันเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นกลุ่มที่รองผู้อำนวยการสาว หวาดกลัวที่สุดหากต้องเดินผ่าน

เธอพยายามเดินอ้อมสนามเด็กเล่น ไปให้ไกลจากกลุ่มผู้ปกครองที่ยืนคุยกันอย่างออกรส แต่ความหวาดระแวงยังเกาะกินหัวใจ แผ่นหลังของเธอถูกดึงให้ยืดขึ้นเพื่อรวบรวมความกล้าหาญพร้อมกับสุดลมหายใจเข้าลึก

จู่แล้วจู่แล้ว ผู้ปกครองคนเก่าไป คนใหม่มา เรื่องราวของเธอยัง ถูกเล่าสืบทอดกันต่อๆ มาเป็นตำนานอย่างไม่มัวจบสิ้น เธอชินแล้วกับเสียง หัวเราะ รอยยิ้ม ท่าทางตกใจ ปิดปากอูทาน ดวงตาโต แล้วก็แปรเปลี่ยน

เป็นต้นระริกเพราะความซ้ำกัน สนุกสนานภายหลัง ตบท้ายด้วย

ก็เพราะเข้มนวดแบบนี้ไงละ ผู้ชายที่ไหนจะเอาเป็นแม่ของลูก...เขา
อยากได้เมีย ไม่ได้อยากได้ครุมาคุมที่บ้าน...

มันเป็นตราบาปที่เธอไม่ได้เป็นผู้ก่อ แต่ลู่เป็นผู้ยึดเยียดให้แก่เธอ
สิบปีผ่านไปแล้ว ไม่มีวันใดที่เธอจะลืมเรื่องราวความอับอายในชีวิต
ครั้งนั้นได้ ไม่มีใครรู้ว่าเธอต้องพยายามมากแค่ไหนที่จะซ่อนความเจ็บปวด
ภายใต้ใบหน้าเคร่งขรึม เอาจริงเอาจังในเรื่องงาน ในชีวิตของเธอไม่มีอะไร
เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้วนับจากคืนนั้น

พ่อส่งเธอไปเรียนต่อที่ออสเตรเลียทันที เมืองเล็กๆ ที่แทบจะไม่มี
คนไทย หมายถึงให้เธอหลีกเลี่ยงให้ไกลจากคำครหานินทา แต่สิ่งหนึ่งที่พ่อ
ไม่เคยรู้ก็คือ เธอไม่มีวันหนีความอับอายที่อยู่ในหัวใจของเธอได้

ณัฐนรีรู้ว่าตนเปลี่ยนไป และแทบไม่เคยได้ยินเสียงหัวเราะของตัวเอง
นอกจากยิ้ม เพื่อให้คนรอบข้างมีความสุข เพื่อให้พวกเขาสบายใจว่าเธอ
สบายดี แต่แท้จริงแล้วหัวใจของเธอมันแหลกสลายไปแล้วตั้งแต่คืนนั้น
มีเพียงเกราะเหล็กที่เธอพยายามสร้างมันขึ้นมา เพื่อพาตัวเองผ่านพ้นไป
แต่ละวันให้ได้ และกลับมาซุกซ่อนตัวนิ่งๆ เงียบๆ ภายในห้องส่วนตัว ชาร์จ
พลังให้ลุกขึ้นมาต่อสู้ในวันใหม่ ซึ่งเธอก็ผ่านพ้นมาได้ด้วยดี วันแล้ววันเล่า

และที่โรงเรียน...เธอก็ต้องพยายามทำตัวให้ชิน หลายครั้งที่เธอได้ยิน
คำนิทาจากกล้องวงจรปิดที่อยู่ในห้องทำงาน เมื่อผู้ปกครองเด็กคุยฟุ้งเรื่อง
ของเธออย่างออกรส พอกดฟังเสียงก็ได้ยินชัดเจน และมันกลายเป็นฝันร้าย
หลอกหลอนเธอมาตลอด ไม่ว่าจะเดินทางไปทางไหน เส้นผมตรงท้ายทอยของ
เธอจะลุกชันด้วยความหวาดระแวง แม้กระทั่งมองเห็นสายตาที่มองมา
พร้อมรอยยิ้ม เธอก็คิดไปไกลแล้วว่าเบื้องหลังรอยยิ้มนั้นเต็มไปด้วยเสียง
หัวเราะเยาะ สนุกสนานไปกับความอับอายของเธอ

ลำคอระหงเซ็ดสูง ลำตัวผอมบางตรงແหนียว เมื่อต้องรวบรวมความ
กล้าอย่างมากที่จะเดินอยู่ท่ามกลางผู้คน เลื้อยฝ่ามิดชิด เลื้อยเซ็ดที่ติดกระดุม

ตั้งแต่ลำคอ กระโปรงสอบสีดำที่ยาวคลุมหัวเข้า เรือนผมยาวที่ไม่เคยทำสี หรือตัดถูกรวมเป็นมวย ใบหน้าที่ปราศจากการตกแต่ง มีเพียงแว่นตากกรอบ ลีกระแต่เป็นเพียงเครื่องประดับเดียวปกปิดแวตตาที่ปราศจากชีวิตชีวา และไม่ทำให้ใบหน้าवलของเธอลดทอนจากลีลาอันจนกินไป

เธอยกมือรับไหว้เด็กน้อย ความใสซื่อบริสุทธิ์ของเด็กๆ เป็นเพียง สิ่งเดียวที่ยังคอยหล่อเลี้ยงหัวใจอันแห้งผาก รอยยิ้มและเสียงหัวเราะของ พวกเขาทำให้เธอยิ้ม ความสุขของพวกเขาทำให้เธอเปล่งเสียงหัวเราะเบาๆ ได้ นี่แหละโลกของเธอ อย่างน้อยที่สุด องค์กรประกอบเหล่านี้ก็มอบพลัง ให้เธอสามารถยืนหยัดอยู่บนโลกที่โหดร้ายต่อไปได้

หลายครั้งที่เธอสงสัยแต่ไม่เคยได้รับคำตอบที่แท้จริง เพราะเธอ ไม่เคยเจอลูกอีกเลยนับตั้งแต่คืนนั้น เธอตัดขาดจากเขาทุกทาง และหนี ไปซุกซ่อนตัวไกลสุดหล้าฟ้าเขียว รับรู้เพียงว่าครอบครัวของเดวิดและ ปารีฉัตรเป็นผู้ซัดใช้ค่าใช้จ่ายในงานแต่งงานทั้งหมด แหวนแต่งงานถูกถอด คืนรวมไปถึงสินสอดทองหมั้น จริงอยู่ที่สองครอบครัวยังคงพูดคุยกัน แต่ รอยร้าวก็ทำลายความสนิทชิดเชื้อไปจนหมดสิ้น งานแต่งงานที่หวังว่าจะ ทำให้สองครอบครัวปรองดองแน่นแฟ้นกว่าเดิมกลับกลายเป็นจุดเริ่มต้น ของรอยร้าวที่ยากจะประสานกันติด ยกเว้นเปรมนีย์กับสามี ดมิทรี และ นาตาชา แม่เลี้ยงของเธอ ที่พยายามลืมหืมความบาดหมางและยังทำงานร่วมกันอย่างราบรื่น รวมทั้งณัฐนรีที่กลับมาทำงานในฐานะรองผู้อำนวยการ เมื่อ ทราบว่าลูกไม่ได้กลับมาที่เมืองไทยอีกเลยหลังจากนั้น ความหวาดระแวงก็ ค่อยๆ คลายจาง และมั่นใจว่าจะไม่ได้พบเจอเขาอีก หลังจากเห็นภาพของ เขาบนปกนิตยสารบนแผงหนังสือจากอเมริกา...แม้เขาไม่ต้องบอก เธอก็ รู้ว่าเขาวิ่งไขว่คว้าตามหาฝันและทำมันได้สำเร็จ ชื่อเสียงของเขาโด่งดัง สมกับที่ตั้งใจ

เพียงแต่...ถ้าเธอรู้มาก่อนว่าเธอต้องเลือกระหว่างเธอกับความฝัน เธอ จะไม่ยืนขวางเส้นทางของเขาเลย

“ครูนารีคะ ผอ. บอกว่าหากครูว่างแล้ว ท่านเชิญที่ห้องทำงานค่ะ”
เสียงครูเอมอร เลขาฯ ของเปมณีเย็บเรียกข้างตัว

“อ้อ...คะ” ญัฐนรีมองนักเรียนที่ครูช่วยอุ้มขึ้นรถคันแล้วคันเล่า ไม่มีงานเร่งด่วนตรงนี้ นอกจากดูแลความเรียบร้อยประจำวัน เธอจึงพยักหน้ารับกับคนบอก ก่อนจะเหลียวมองรอบตัวอีกครั้งให้มั่นใจว่าที่นี่ไม่มีใครต้องการตัวเธอแล้ว จึงเดินกลับขึ้นตึกอำนวยการ และไปห้องผู้อำนวยการที่อยู่ชั้นสาม

เธอรอเสียงอนุญาตจากด้านในแล้วจึงเปิดประตูเข้าไปพร้อมรอยยิ้มบาง

“ผอ. ต้องการพบดิฉันหรือคะ”

“ใช่จ๊ะ เชิญนั่งก่อนสิ่นารี” เปมณีเย็บผายมือไปยังเก้าอี้ว่างตรงหน้าโต๊ะทำงาน ผู้อำนวยการสาวใหญ่อดสะทอนใจไม่ได้...จากอดีต...ที่เคยเป็นพี่เปมบัดนี้ญัฐนรีเรียกเธอเฉกเช่นเดียวกับทุกคนในโรงเรียน และไม่มีอีกแล้วที่จะได้ยินเสียงเจื้อยแจ้วแทนตัวเองว่า ‘นารี’ กับเธอ

ร่างบางจนแทบจะปลิวลมนั่งลงพร้อมรับฟังคำสั่ง เปมณีเย็บรวบรวมความกล้า ส่งยิ้มไปเป็นด้านหน้า และบอก

“ช่วงนี้คุณแม่ของพี่ไม่ค่อยสบาย...ท่านอายุมากแล้ว เลยขอให้ลูกกลับมาช่วยงานที่บริษัท...” เธอหยุดดูปฏิทินของคนที่ตรงหน้า รอยยิ้มบางเมื่อครู่เลือนไปแล้ว แววตาดูเหมือนนางระวางร้าง ลำตัวตรงเหนียวยิ่งกว่าไม้บรรทัด แต่ไม่มีเสียงใดหลุดรอดจากเรียวปากที่เฝ้มสนิท เธอจึงพูดต่อ “เขากลับมาเมื่ออาทิตย์ก่อน และ...”

ญัฐนรีจ้องเขม็ง สายตาของหญิงสาวทำให้เธอต้องชะงักอีกครั้ง ก่อนจะเฉไฉหยิบแก้วชาผลไม้ขึ้นจิบ เมื่อวางแก้วลง เธอก็กระแอมเบาๆ และรีบบอกอย่างรวดเร็วก่อนจะหมดความกล้า

“และคุณป้าอยากให้เราพาลูกชายมาเรียนที่นี่”

เธอคาดหวังว่าจะได้เห็นความตกใจ หรืออย่างน้อยมีความแปลกใจ

ลัคนิดก็ยังมี แต่สิ่งที่เห็นคือ แววดาที่วูบไหวเล็กน้อย เพียงเท่านั้น ก่อนตบเสียงเรียบ...เรียบชนิดที่น้ำแข็งยังอาย

“ผู้ปกครองที่สนใจให้ลูกเข้าเรียน สามารถรอกใบสมัครและทำตามขั้นตอนของโรงเรียนได้ ไม่จำเป็นต้องใช้เส้นสายค่ะ”

“จ๊ะ พี่ทราบกฎของเราดี แต่ที่พี่เชิญนารีมาก็เพราะอยากบอกให้นารีทราบก่อน”

“ขอบคุณค่ะ ตอนนี้ดิฉันรับทราบแล้ว ไม่ทราบว่า ผอ. มีเรื่องอื่นอีกไหมค่ะ”

“ไม่มีแล้วจ๊ะ”

“ถ้าดิฉันขอตัวกลับไปทำงานต่อนะคะ”

เธอก็มืดศีรษะเล็กน้อย แล้วขยับเก้าอี้ถอยหลัง ก่อนจะเดินออกจากห้องทำงานของเปมเนย์ที่มองตามแผ่นหลังตรงเหนือของรองผู้อำนวยการสาวด้วยความหนักใจ ก่อนที่เธอจะต่อโทรศัพท์ถึงมารดา

“เป็นยังไงบ้างลูก” เสียงปลายสายถามรื้อนรณ

“แม่คิดว่าเธอจะร้องกรี๊ดกร๊าดด้วยความดีใจหรือคะ” เธออดประศดมารดาไม่ได้ “แม่ก็รู้ว่าเราไม่เคยเห็นนารียิ้มหรือหัวเราะมาหลายปีแล้ว ใครๆ ก็รู้ว่าลูกลูกหายไปพร้อมกับจิตวิญญาณของเธอ”

“โอ้...” ปารีจัตตรตรง

“ทางที่ดีเปมเนย์ว่าลูควรรจะพาลูกไปเรียนที่อื่นจะดีกว่านะคะ เปมไม่อยากทำร้ายจิตใจของเธอไปมากกว่านี้ แค่นี้เปมก็รู้สึกแย่มากๆ แล้ว”

“แม่คิดว่าเราคุยกันเรื่องนี้แล้วนะลูก”

“แต่แม่ไม่คิดหรือคะว่าบางทีมันอาจจะทำให้จิตใจของนารีแยกลงไปกว่าเดิมอีก”

“แม่เชื่อคำโบราณที่ว่าหนามยอกต้องเอาหนามบ่ง คนชุกก็ต้องเป็นคนแก้”

“แต่ลูกไม่ได้พูดสักคำว่าจะมาช่วยแก้ปัญหาของนารี เขาไม่รู้ด้วยซ้ำ”

ว่านารีต้องตกอยู่ในสภาพโหมหลังจากที่เขานี้ไปเพราะความเห็นแก่ตัว”

“โอ...เปม ลูกยังเด็ก เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาต้องการอะไรในเวลานั้น ผู้ใหญ่เห็นว่าดี แแต่ก็แแต่ ถ้าเขาไม่รักนารี เขาคงไม่ยอมให้จัดงานแต่งงานตั้งแต่ตั้งแต่แรกหรอก”

“เขาอาจจะเคยรักนารีคะแม่ แต่สุดท้ายเขาก็รักตัวเองมากกว่า เปม ว่าอย่าให้พวกเขาต้องมาข้องเกี่ยวกันอีกเลยจะดีที่สุด”

“ถ้าอย่างนั้นนารีก็ต้องอยู่ในสภาพซอมบี้แบบนี้ไปตลอดชีวิต และคอยแต่พร่ำโทษความเลวร้ายของผู้ชายเหมือนอย่างแม่ที่เคยเจอในอดีต ถ้าเราไม่คิดหาวิธีแก้ไข”

เปมเนียอั้ง...เธอไม่อยากให้ณัฐนรีเจ็บไปมากกว่านี้ แต่ก็อยากให้มีคนสักคนกลับมาเป็นน้องสาวที่สดใสเหมือนเดิม เวลาผ่านไปหลายปี ไม่มีที่แ้วว่า มันจะเป็นไปได้ ซึ่งมันสร้างความกัลดกัลมใจให้แก่นาตาซาและพงศธร ยิ่งนัก โดยเฉพาะฝ่ายหลังที่ถึงกับจะตัดขาดกับครอบครัวของเธออย่างถาวร

“อาการแบบนี้ต้องใช้ยาแรง ต้องให้ลูกเป็นคนแก้ไขถึงจะถูก”

“แล้วลูกรู้แล้วใช่ไหมคะว่าแม่จะให้ลูกของเขาเรียนที่ไหน” เธอถอนใจเฮือก

“รู้แล้ว เขาบอกไม่มีปัญหา ดีเสียอีกที่จะได้เคลียร์ความรู้สึกผิดในใจแแก้ว”

“คะ ถ้าฉันก็ให้เขาพาลูกมาสมัครเรียนพ่วงนี้ก็แล้วกันคะ เปมจะบอกที่แผนกธุรการไว้”

“ได้เลยจ๊ะลูก”

“แต่เปมเตือนแม่ไว้ก่อนนะคะ ว่าหากเหตุการณ์มันแย่งลง เปมจะขอให้ลูกพาลูกไปเรียนที่อื่น”

“ได้จ๊ะ แต่เชื่อแม่ แม่อาบน้ำร้อนมาก่อนหนู แม่รู้ว่าปัญหาทางใจของนารีจะมีลูกคนเดียวเท่านั้นที่แก้ไขได้ มันคงไม่่ง่าย แต่แม่เชื่อเสมอว่าความรักมักจะมีทางออกของมันเอง”

“ถ้าพวกเขายังรักกันอยู่นะคะ” เธอบอกปลงๆ “แต่เปมสงสัยว่า นอกจากนารีจะไม่มีความรักหลงเหลือแล้ว ยังเต็มไปด้วยความแค้นชนิดที่ไม่คิดจะเผาผีกันแล้วมากกว่าอะ”

“เอาน่า เชื้อแม่ ลุคยังโสด นารีก็ไม่มีใคร คนเคยรักกัน ช่วยกันเป่าๆ ถ่านหน่อย เดี่ยวก็คุ”

“ขอให้มันเป็นจริงอย่างที่แม่ว่าเถอะคะ เปมจะได้มองเห็นหน้าอาบ้อได้อีกครั้ง”

เธอหวัง ก่อนจะกดตัดสัญญาณ สายตาของเธอยังมองประตูที่ณัฐนารีเดินทางไป ก่อนจะถอนใจออกมาอีกเฮือกใหญ่ และหวังว่าเธอคงจะตัดสินใจไม่ผิดที่ยอมตามใจมารดาในครั้งนี้

โรงเรียนตรงหน้าของลุคไม่ได้ดูใหญ่โตมโหฬาร มีอาคารสามชั้นสามหลังเป็นรูปตัวยูล้อมรอบสนามหญ้า ที่มีทั้งสนามเด็กเล่นและลู่วิ่งรอบสนามเล็กๆ สำหรับทำกิจกรรมของเด็กนักเรียน เวลานั้นนักเรียนทุกคนต่างก็เข้าห้องเรียนหมดแล้ว เขาได้ยินจากมารดาว่าโรงเรียนของพี่สาวมีทั้งหมดสี่ระดับชั้น คือเตรียมอนุบาลและอนุบาลหนึ่งถึงสาม เป็นโรงเรียนระบบสองภาษาที่มีชื่อเสียงในย่านนี้ ค่าเล่าเรียนถือว่ายุติธรรม อยู่ในระดับปานกลางของโรงเรียนสองภาษา แต่เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาใหญ่สำหรับโลแกน...เด็กชายที่ยืนกอดตุ๊กตาไดโนเสาร์ซึ่งเดาว่าคงจะเคยเป็นสีเขียว แต่เป็นเพราะมันเปื้อนคราบน้ำตาและน้ำลายของเด็กน้อยมาตั้งแต่แรกเกิด สีจึงกระดำกระด่างสมกับที่รับใช้เจ้านายมาอย่างสมบุกสมบัน

“โรงเรียนใหม่ของคุณ” เขาบอกยิ้มๆ...เด็กชายมองอาคารตรงหน้าด้วยสีหน้าไม่ยินดีในร้าย หรือจะว่ากันไปตามความจริงแล้ว โลแกนเป็นเด็กที่เสียบบมาก เสียบบจนผิดปกติในความคิดของเขา อาจเป็นเพราะเติบโตมาในสถานรับเลี้ยงเด็กตั้งแต่เล็ก แม้ว่าจะเป็นเนิร์สเซอร์ราคาแพงหูฉี่ แต่เป็นเพราะไม่ค่อยได้อยู่กับครอบครัวมากนัก จึงกลายเป็นเด็กที่หวาดระแวง มี

เพียงดวงตาเท่านั้นที่ขยับไปมา บอกให้รู้ว่าสมองน้อยๆ กำลังประมวลผลอย่างหนัก

‘ทำไมเราต้องมาอยู่ที่นี้ด้วย’ เด็กชายเคยถาม ‘แล้วแม่ทำไมไม่มาอยู่กับผม’

‘แม่ของหนูต้องไปรับใช้พระเจ้าแล้ว ต่อไปนี้เราจะมีกันแค่สองคน’

‘มิสเซลนอนบอกว่าคุณไม่ใช่พ่อของผม ผมไม่มีพ่อ’

ลูกคลอกตา...อยากกลับไปด้อมิสเซลนอนที่ใส่ความคิดนั้นในหัวน้อยๆ ของเด็กชาย

‘พ่อเป็นพ่อของโลแกน ใครพูดอะไรก็ไม่ต้องสนใจ รู้แค่พ่อคนนี้จะดูแลโลแกนให้ดีที่สุด ต่อไปนี้ลูกไม่ต้องกลับไปอยู่กับมิสเซลนอนอีกแล้ว เราจะอยู่บ้านด้วยกัน เราจะเป็นครอบครัวเดียวกัน ดีไหมครับ’

เด็กชายคิดอยู่หลายวินาที ก่อนจะพยักหน้ารับช้าๆ...ไม่ถึงสองสัปดาห์หลังจากนั้น ทั้งสองก็บินกลับมาประเทศไทยที่เขาจากไปนานถึงสิบปีเต็ม

‘นารู้แล้วว่าลูกจะพาโลแกนไปสมัครเรียน ไปติดต่อกับแผนกธุรการได้แล้ว’

มารดาของเขาบอกเช่นนั้น แล้วเขาก็ถามถึงณัฐนรีที่ได้ทราบว่าเขายังคงครองตัวเป็นโสดหลังถูกเจ้าบ่าวเท และไม่เคยมีแฟนอีกเลย

แน่นอนว่าเขาารู้สึกผิดหวังและอายใจต่อการกระทำของตน และรู้แก่ใจว่าคนที่จริงใจอย่างณัฐนรีจะต้องโกรธและเกลียดเขามาก ยิ่งรู้ว่าเธอทำตัวเย็นชา เก็บตัวจากทุกคน ก็ยิ่งทำให้ส่วนลึกในจิตใจของเขารู้สึกเจ็บปวดตลอดมา

“สวัสดีค่ะ มาสมัครเรียนหรือค่ะ” เสียงข้างตัวดังขึ้น ลูกตื่นจากความคิดของตนแล้วรีบบอก

“ครับ ผมกำลังงงว่าจะต้องไปที่ไหนก่อนดี”

“อ้อ ห้องธุรการอยู่ทางโน้นค่ะ ไปถึงก็เห็นป้ายด้านหน้าเลยคะ”

ลูกพิมพ์้าขอบคุณ แล้วจูงโลแกนเดินตรงไปยังตึกที่ครูท่านนั้นบอก และเริ่มต้นกรอกใบสมัคร ไม่นานเปมนีย์ก็เดินเข้ามาทักทาย ลูกรีบลุกขึ้น กอดพี่สาวด้วยความคิดถึง

เปมนีย์ถึงกับน้ำตาคลอ ดีใจที่ได้เจอน้องชายต่างบิดาอีกครั้ง หลังจากเห็นเขาบนปกนิตยสารและวิดีโอเดินแฟชั่นจากต่างประเทศมาตลอดสิบปีที่ผ่านมา

ลูกกอดพี่สาวแน่น ตื้นตันจนเอื่อยอะไรไม่ออก น้ำตาเอ่อขึ้นคลอหน่วยตาเมื่อสบตาพี่สาวที่ถอนใจและตบตันแขนของเขาเบาๆ ก่อนจะก้มมองเด็กชายข้างตัว ลูกจึงรีบบอก

“เซย์ไฮคุณป้าเปมลีโลแกน”

เด็กชายพิมพ์้าทำตาม แต่ดวงตาโตยังมองอย่างระแวงระวัง ตึกตาไดโนเสาร์ถูกยกขึ้นมาปิดบังใบหน้าไปครึ่งหนึ่ง ทำทางนั้นทำให้คุณครูที่มีประสบการณ์กับเด็กมานานถึงกับจ้องคนเป็นพ่อทันที

“โลแกนโตมาในสถานรับเลี้ยงเด็กนะครับ แก่ก่อนข้างซ้าย ถ้าไม่คุ่นก็จะไม่คุยครับ”

เปมนีย์มองเด็กชายพร้อมกับลูกเข่าลงตรงหน้า “เราไม่ใช่คนแปลกหน้ากันนะลูก ป้าเปมเป็นป้าของหนู ต่อไปป้าจะดูแลหนูเอง”

“เออ ครูนารีแจ้งว่าตอนนี้ยังไม่มีที่ว่างนะคะ” ครูที่รับใบสมัครกระซิบบอกผู้อำนวยการ “เธอบอกว่าการรับเด็กนักเรียนต้องให้รอดตามคิว”

เปมนีย์รู้อยู่แล้วว่าถ้านารีจะต้องมาไม่นี้ จึงตอบยิ้มๆ “ห้องของครูเจียบ คุณแม่ห้องปอแก้วแจ้งมาว่ากำลังจะย้ายครอบครัวไปอเมริกา ห้องนั้นมีที่ว่างพอดี”

“แต่มีคิว...”

เปมนีย์ซิ่งตา ทำให้เสียงของครูสาวเจียบไปทันที ทั้งที่ปกติเธอไม่ชอบใช้เส้นสาย แต่แววตาของเด็กชายโลแกนมีบางสิ่งๆ ที่บอกว่าเธอไม่สามารถ

ปล่อยให้เขาเดินออกไปจากที่นี่ได้โดยที่เธอไม่ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ

“คุณรายละเอียดกับคุณพ่อให้เรียบร้อย ว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง”

“ค่ะ ผอ.”

ครูฝ่ายธุรการเดินกลับไปแล้ว เปมเนียนจับมือเด็กชายและบิบบเบาๆ

“ยินดีต้อนรับนะลูก ต่อไปอยู่ใกล้ๆ บ้าแล้ว ไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว

นะคะ”

เด็กชายกะพริบตาปริบๆ เปมเนียนรู้ว่าต้องใช้เวลาเด็กชายรู้จักคนแปลกหน้าอย่างช้าๆ เธอต้องใช้เวลาเขาปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ จึงลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

“พี่มีเรื่องอยากคุยเกี่ยวกับโลแกน เซาร์-อาทิตย์นี้ถ้าลูกว่าง มากินข้าวเย็นกับพี่นะ”

“ครับพี่เปม ขอขอบคุณมากนะครับที่ช่วยรับโลแกนเข้าเรียน”

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวพี่จะพาเดินชมโรงเรียนนะ แล้วจะพาไปดูห้องเรียนของโลแกนหลังจากลูกเสร็จธุระที่นี่แล้ว อีกสักพักพี่จะกลับมารับ”

“ครับพี่เปม”

ลูกกอดพี่สาวอีกครั้ง เปมเนียนจึงหัวเราะ

“กลับมาเมืองไทยแล้ว ต้องหัดไหว้แล้วนะ จะมากอดเหมือนอยู่เมืองนอกไม่ได้”

“ครับ” ลูกหัวเราะตาม แล้วยกมือไหว้เก๋ๆ กังๆ

เปมเนียนกอดน้องชายอีกครั้งก่อนจะเดินออกจากห้อง แล้วกลับมารับทั้งสองหลังกรอกใบสมัครและจ่ายค่าเทอมพร้อมชุดนักเรียนเสร็จสรรพ เธอพาชมทั่วโรงเรียน เว้นแต่ห้องทำงานของณัฐนรีที่เธอยังไม่อาจหาญพาลูกไปทักทาย ปล่อยให้เป็นที่หน้าทีของพรหมลิขิตก็แล้วกัน หากทั้งสองเป็นเนื้อคู่กันแล้วก็คงจะไม่แคล้วคลาดกัน

ณัฐนรีวางโทรศัพท์ไปแล้ว...ครูฝ่ายธุรการโทร. แจ้งว่ารับเด็กชายโลแกน เข้าเรียนชั้นอนุบาลสองเป็นที่เรียบร้อย ทั้งที่เธอลงไปกำกับตั้งแต่เมื่อวาน ว่าการรับเด็กใหม่จะต้องเป็นไปตามกฎของโรงเรียน และยังมีเด็กที่อยู่ใน waiting list ยาวเหยียด เธอจึงโล่งใจว่าจะไม่มีทางรับลูกของลูกเข้าเรียน แน่ แต่แล้วเปมเนียก็ไม่รักษาคำพูด และใช้อภิสิทธิ์จนได้

เธอยืนมองร่างสูงข้างกายผู้อำนวยการโรงเรียนที่ริมสนาม ที่ดูเหมือน กำลังอธิบายส่วนต่างๆ ของโรงเรียนให้แก่ลูกและเด็กชายที่เดินอยู่ตรงกลาง แค่อคิดว่าเป็นลูกชายของเขา หัวใจของเธอที่คิดว่าด้านซาก็กลับปวดแปลบ ขึ้นมาอีกครั้ง

เขามีลูกกับคนอื่นหลังจากทิ้งเธอไป...ช่างใจร้ายใจดำเหลือเกิน

แม้แต่เปมเนียที่เธอเคยคิดว่าเข้าใจหัวใจของเธอก็กลับทำร้ายเธอ อย่างเจ็บปวด หลังรับรู้ข่าวร้ายเมื่อวาน เธอก็หาวิธีป้องกัน และโล่งใจว่า ยังมีเด็กที่รอรับเข้าเรียนทุกระดับชั้นอีกหลายคน อย่างไรก็ตามไม่มีทางรับลูกของลูกได้แน่ แต่แล้วเปมเนียก็หักหลังเธออย่างเลือดเย็นทั้งที่ปากก็บอกว่า เข้าใจ รักและหวังดีต่อเธอ ทว่ากลับเห็นน้องชายดีกว่าไม่ว่าเขาจะเลวแค่ไหน ก็ตาม

เธอมองร่างสูงด้วยสายตาเกลียดชัง ผ่านไปสิบปีไหล่ของเธอดูกว้าง กว่าเดิม เรือนร่างกำยำของเขายังแจ่มชัดในความทรงจำ แต่บัดนี้ร่างผอม สูงแบบหนุ่มน้อยของเขาไม่หลงเหลืออีกต่อไปแล้ว แต่เป็นเรือนร่างของชายหนุ่มที่ภูมิฐาน แข็งแรงเฉกเช่นคนที่ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี โดยเฉพาะในฐานะนายแบบ ทว่าอายุที่มากขึ้น เส้นทางนายแบบเช็กก็ค่อยๆ ค่อยๆ ปิดลง นี่คงจะเป็นเหตุผลหลักที่เขาตัดสินใจกลับมาบริหารงานบริษัทของแม่

เธอกำลังมองทั้งสามคนด้วยจิตใจที่สับสนวุ่นวาย แล้วจู่ๆ ลูกก็หันกลับมา เธอรีบหลบด้านหลังผ้าม่านแทบไม่ทัน...และหวังว่าเธอจะไม่เห็นว่าเธอแอบมอง

หัวใจของเธอยังเต้นโครมครามเมื่อกลับมาในที่โต๊ะทำงาน...มือที่ยก
วางบนอกกำแน่น รับรู้ถึงชะตากรรมในอนาคตอันใกล้
เธอจะหนีไปไหนดี...เธอจะหนีไปที่ไหนดี ไปให้ไกลแล้วไม่ต้องพบเจอ
เขายี่กตลอดชีวิต!

๒

“ลูกเป็นอะไร ไม่ยอมออกมากินข้าวตั้งแต่เมื่อวาน”

พันตำรวจเอกพงศธรเอ่ยถามภรรยา เมื่อลูกสาวคนโตฝากเพ็ญพร แม่บ้านเก่าแก่ที่ทำงานกับเขามาตั้งแต่แต่งงานกับภรรยาคนแรก que เสียชีวิตไปมาบอกว่าไม่ค่อยสบาย ครั้งเดียวยังพอเข้าใจ แต่สองวันติดกัน พงศธรก็ชักไม่สบายใจ

“ฉันก็คิดเหมือนกันละ แยกกลับมาถึงบ้านก็เดินตรงเข้าห้องเลย และฝากพี่เพ็ญมาบอกว่าห้ามทุกคนรบกวน”

“อาการของแกกำเริบรีเปลา่ ต้องพาไปหาหมอใหม่”

นาตาชาสายหน้าซำๆ “ฉันไม่คิดว่าหมอคนไหนจะช่วยรักษาแกได้หรอกค่ะ ที่ผ่านมากุณก็เห็นว่าแกไปพบหมอมตามที่คุณบอก เพราะไม่ค่อยอยากทำให้พ่อเสียใจและกังวลเรื่องของแก”

พงศธรทำเสียงจึกจึก ถึงจะรู้แกใจแต่ก็ยังแอบหวังว่าจิตแพทย์ที่ดีจะช่วยเยียวยาบาดแผลในใจของบุตรสาวได้ แต่หลายปีที่ผ่านมาก็ยังไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี นอกจากจะเก็บตัวมากยิ่งขึ้น ชีวิตนี้คงจะมี

แต่ในห้องพักและโรงเรียนเท่านั้น ไม่เคยสนใจอยากไปไหนเหมือนคนอื่นจน เขาห่วงอนาคตของเธอ

“ถ้ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกล่ะ เราขึ้นไปถามแกให้รู้เรื่องดีกว่า ผม ไม่ชอบเลยที่แกเป็นแบบนี้”

“เดี๋ยวก่อนค่ะคุณ” นาทาซาคาวามีมือของสามีไว้ได้ทัน ก่อนที่คนใจร้อน จะลุกไปจากโต๊ะอาหาร “ฉันพอจะทราบค่ะว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น”

นายตำรวจหนุ่มใหญ่จึงนั่งลงอีกครั้ง ภรรยาสาวสวยยิ้มบางๆ ให้ กำลังใจสามีก่อนที่จะเริ่มเล่าสิ่งที่ได้ยินมาให้ฟัง

“เลขฯ ของเปรมโทร. มาแจ้งว่าน้องชายของ ผอ. พาลูกมาเรียนที่ โรงเรียนค่ะ”

“ไอ้ลูก!” พงศธรลุกพรวดจนนาตาซาคาตกใจ และยังตะเบ็งเสียง ลั่นห้อง “มันยังกล้ากลับมาอีกงั้นรี แล้วใครปล่อยให้มันเอาลูกมาเรียนที่นี่”

“ใจเย็นๆ ก่อนค่ะ นั่งลงแล้วฟังก่อนดีไหมคะ แล้วค่อยตัดสินใจว่า จะทำยังไงต่อไป”

ตำรวจหนุ่มใหญ่ขบกรามแน่น ยังไม่ยอมนั่ง สุดท้ายเมื่อเห็นสายตา ของภรรยา เขาจึงกระแทกตัวลงบนเก้าอี้อย่างไม่เต็มใจ “มีอะไรก็ว่ามาเลย”

นาตาซาส่งค้อนขวับ “จะได้ติดคุกตอนแก่เสียละมั้งคะคุณพี่ อารมณ์ ร้อนจริงๆ”

“ถ้าผมฆ่ามันได้ ผมทำไปแล้ว” พงศธรตะโกนตอบ

“ฉันก็ไม่ได้คิดหรอกค่ะว่าคุณจะทำได้ คนลงมือหรือคนบงการ โทษหนักพอกัน ถ้าอยากให้ลูกแฝดกับเมียคอยส่งข้าวส่งน้ำก็เอาสิคะ”

เธอประชด พงศธรจึงได้แต่กัดฟันกรอด และกระแทกเสียง

“ก็เล่ามาสิ มีรายละเอียดอะไรอีก ฟังจบแล้วจะได้ถอนหุ้นคุณออกจาก โรงเรียน แล้วให้นารีไปทำงานที่อื่นซะ หรือไม่นั้นก็ไปเปิดโรงเรียนใหม่ ให้เธอเป็น ผอ. ไปเลย”

นาตาซากุมขมับ แล้วแบบนี้จะคุยกันรู้เรื่องใหม่แน่ แต่เป็นเพราะอยู่

กันมานานจึงรู้นิสัยของสามีดี ปลอຍให้เขาพิศพดฮึดฮัดจนพอใจแล้ว เธอจึงค่อยเริ่ม “ครูเอมอรบอกว่าลูกชายของลุดเป็นเด็กมีปัญหาคะ เขาเป็นเด็กเก็บตัว เพราะโตขึ้นมาในสถานรับเลี้ยงเด็ก เปมจึงปลอຍไปไม่ได้เพราะสงสารหลานละ”

“แต่ไม่เห็นใจลุดของเรา?”

“เธอก็ห่วงละ แต่ก็เชิญนารีไปคุดแล้ว นารีบอกว่าไม่เป็นไร”

“ไม่เป็นไรที่ไหนกัน ตั้งแต่เมื่อวานก็เก็บตัวอยู่แต่ในห้อง วันนี้อีกตั้งนั้น ผมจะโทร. ไปหาเปม บอกให้แกพาหลานไปเรียนที่อื่นเลย หากยังนับว่าผมเป็นอา”

“เดี๋ยวสิคะคุณ ใจเย็นๆ ฟังฉันพูดก่อนนะคะ ฉันกลับคิดว่ามันอาจจะเป็นโอกาสที่นารีจะได้ปลดลือกความรู้สึกของตัวเองมากกว่าไหมคะ ที่ผ่านมาสิบปีลุดยังติดค้างนารีอยู่ หากลุดได้ขอโทษหรือสำนึกผิดในสิ่งที่เขาทำลงไป อาจจะให้นารีรู้สึกดีขึ้น โดยไม่ต้องไปหาหมอดูด้วยซ้ำ”

“แค่ขอโทษมันไม่หายหรอก” นายตำรวจกระซิบลอดโทรศัพท์

“ถ้าไม่หาย นารีก็อาจต้องการวิธีเยียวยาจิตใจด้วยวิธีอื่น”

“ใช่ ด้วยการฆ่ามันให้ตาย...”

นาตาซาส่งค้อนอีกรวงใหญ่ ปากก็พึมพำ “ไม่รู้เป็นตำรวจได้ยังไง อะอะก็เอาแต่จะฆ่าๆ”

“ก็แค่กับคนที่มันสมควรตายเท่านั้นแหละ”

“ทำอย่างกับเขาเป็นอาชญากร ฮื่อ เธอเห็นว่าฉันจะเข้าไปคุดกับนารีเองนะคะ ดูซิว่าอาการของแกเป็นไบบ้าง” เธอตัดบท

“คุณจะไปบอกอะไรเธอ”

“ก็เข้าไปคุดและอธิบายให้เธอฟัง อย่างน้อยก็อาจจะทำให้เธอสบายใจขึ้นบ้าง”

“ที่ผ่านมากูดยังทำไม่สำเร็จเลย”

“ฉันก็ไม่คิดว่าฉันจะทำสำเร็จภายในครั้งเดียวหรอกละ ก็ต้องค่อยๆ

คุยไปเรื่อย ๆ ยังไงช้าหรือเร็วแกก็ต้องหาทางออกให้แกปัญหาของตัวเอง การเก็บตัวอยู่ในห้องหลีกหนีจากสังคมก็แค่ช่วยแก้ไขปัญหาก็ชั่วคราว แกจะหนีแบบนี้ไปตลอดไม่ได้ถ้าไม่ยอมลุกขึ้นเผชิญความจริง แกเป็นลูกของคุณ แกต้องทำได้ค่ะ”

“คุณจะให้ลูกเผชิญหน้ากับลูกอย่างนั้นหรื”

“ค่ะ นารีไม่ควรต้องหลบซ่อนเพราะไม่ใช่ความผิดของแก คนที่ควรจะอายคือลูก แกควรจะโยนตราบาปนั้นให้เขารับ ไม่ใช่เป็นผู้เก็บเอาไว้เองนะค่ะ”

“ถ้ามันง่ายอย่างที่คุณพูดก็ดีนะลิ”

“ค่ะ มันไม่ง่าย แต่อย่างน้อย เราก็ต้องเริ่มใช้ใหม่ค่ะ ไม่ใช่ให้แกหลบหน้าลูกแบบนี้ตลอดไป มันจะมีแต่ความเจ็บปวดไปตลอดชีวิต”

พงศธรจ้องตามรรยาหลายนาทีก่อนจะถอนใจเฮือกใหญ่ และพยักหน้ารับอย่างไม่ค่อยเต็มใจ “ผมหวังว่าการตัดสินใจในครั้งนี้จะไม่ทำให้เธอต้องหนีไปอยู่บนดาวอังคารเลยนะ”

“ฉันเชื่อว่าแกเป็นคนเข้มแข็งค่ะ แกจะต้องทำได้” เธอบีบมือสามีเบาๆ

พงศธรบีบมือเธอตอบ หวังอย่างยิ่งว่ามรรยาจะทำสำเร็จ ขอให้เขาได้บุตรสาวคนเดิมกลับมา ได้เห็นรอยยิ้มและได้ยินเสียงหัวเราะอันสดใสของเธออีกครั้ง

ณัฐนรีนั่งอยู่บนโซฟาตัวโปรดในห้องนอนของตน เธอจำไม่ได้ว่านั่งอยู่ตรงนี้นานานเท่าไรแล้ว ตั้งแต่กลับมาถึงบ้าน หลังเธอบอกเพ็ญพรว่าจะไม่ลงไปกินข้าว แม่บ้านสาวใหญ่ก็ยกถาดข้าวต้มและผลไม้ขึ้นมาให้เธอบนห้อง และมันยังอยู่บนโต๊ะโดยไม่ถูกแตะต้อง แม้กระทั่งนาตาซาเดินเข้ามาคุยและกลับออกไปแล้ว เธอก็ยังนั่งอยู่ตรงนั้น ในห้องที่เธอรู้สึกเหมือนแอร์เย็นจัดเหมือนอยู่ในขั้วโลกเหนือ แม้จะห่มผ้าที่ผืนก็ไม่ช่วยทำให้ความหนาวเหน็บของเธอลดลงได้เลย

เธอจะต้องลุกขึ้นสู้อย่างนั้นรี คำพูดของนาตาช้ายังวนเวียนอยู่ในหัวที่สับสนและมึนงง เธอยอมรับว่าหวาดกลัวที่จะต้องเผชิญหน้ากับลัคส์วันหนึ่ง แต่แม่เลี้ยงของเธอพูดถูกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเธอ ทุกคนหัวเราะเยาะเพราะสมเพชที่เธอถูกทิ้งกลางงานแต่งงานเพราะการตัดสินใจของผู้ชายเลวๆ คนหนึ่ง และหากเธอยังไม่คิดที่จะลุกขึ้นมาต่อสู้ เพื่อให้โลกนี้รู้ว่าคนที่ผิดคือลัค เธอก็จะต้องเป็นผู้พ่ายแพ้ไปตลอดชีวิต

เมื่อที่จับขอบผ้าห่มกำแน่นจนข้อนิ้วขาวซีดโดยที่เจ้าตัวไม่รู้ลึกริมฝีปากถูกกัดจนหือเลือด... ลัคกลับมาหลอกหลอนเธออีกครั้ง...

ในอดีต เสียงหัวเราะและรอยยิ้มของเขาเคยเป็นโลกทั้งใบของเด็กชายที่เติบโตขึ้นมาด้วยกัน เธอมีสายตาเพื่อมองเขาเพียงคนเดียว ชายหนุ่มที่หล่อเหลาที่สุด เป็นพี่ที่เธอรักและเป็นผู้รู้ใจเธอที่สุด จนเข้าเรียนระดับมหาวิทยาลัย เขาก็ขอคบกับเธอ อาจเป็นเพราะความสะดวกสบาย จะได้ตัดปัญหาที่สาวๆ คอยมาวุ่นวายกับชีวิต ไม่นานหลังจากนั้นเขาก็เริ่มโด่งดังในวงการนายแบบทั้งในประเทศไทยและเอเชีย

เวลานั้นเธอดีใจเหลือเกินที่เขาเลือกเธอ ความรักของทั้งสองแบ่งบานและวางแผนอนาคตร่วมกัน

ปูร์ณี ตาของเขาค่อยบาดหมางกับพลเอกสมพงษ์ ปู่ของเธอ เป็นผู้เสนอว่าควรจะให้ทั้งสองแต่งงานกันก่อนที่จะไปเรียนต่อระดับปริญญาโทที่อเมริกา เพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองครอบครัวให้แน่นแฟ้น ปู่ที่กำลังป่วยจะได้หันเป็นสักขีพยานในงานแต่งงานของหลานสาว

งานหมั้นถูกจัดขึ้นพร้อมกับงานเลี้ยงรับปริญญาของเธอ ทั้งสองเตรียมตัวเรื่องเรียนต่อ จนมหาวิทยาลัยตอบรับเข้าเรียน ครอบครัวจึงหาฤกษ์แต่งงานก่อนเดินทาง พ่อของเธอเห็นด้วย เพราะรู้ว่าเธอรักลัคมาตั้งแต่เด็ก อีกทั้งเพื่อป้องกันคำครหาเมื่อทั้งสองไปร่ำเรียนด้วยกัน ทุกคนรอบข้างดูจะสนับสนุนพวกเขาอย่างเต็มที่ ยกเว้นเดวิด พ่อของลัคที่ไม่เห็นด้วยกับการแต่งงานเพื่อประสาทรอยรั้วของสองครอบครัวในอดีตตามความคิด

ของชาวอเมริกัน และเคยตั้งว่าทั้งสองยังอายุน้อยเกินไป แต่เมื่อลูคัสเต็มใจ เขาก็ขวางไม่ได้ถนัดถนี่

โลกของเธอในเวลานั้นเป็นสีชมพู ดอกกุหลาบโรยอยู่บนเส้นทางที่มีพร้อมทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นครอบครวัที่มีเกียรติ อนาคตที่ทอดยาวไกล และว่าที่สามีสุดหล่อแสนเลิศเลอเพอร์เฟกต์ จึงไม่มีเหตุผลใดเลยที่เธอจะปฏิเสธที่จะมีค่าค้ำร่วมกัน...

เธอยอมเป็นของเขาด้วยความเต็มใจ...

เธอยกผ้าห่มขึ้นคลุมโปง ปิดกั้นทุกอย่างจากโลกภายนอก แต่เธอไม่สามารถหยุดความคิดของตนได้เลย... ความสุขในคืนนั้นกลับกลายเป็นตราบาปที่ประทับบนเรือนร่างอันบริสุทธิ์ผุดผ่อง บัดนี้มันแปดเปื้อนเต็มไปด้วยราศี ไม่ว่าจะริมฝีปากของลูคัสประทับลงตรงไหน มันเหมือนมีเหล็กเผาไฟ ผากฝังรอยอัปยศไปทั่วทุกตารางนิ้ว

ณฐนรีสะอื้นอยู่ในโปง ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอสวมเสื้อผ้าปิดบังร่างกายมิดชิด ราวกับเกรงว่าจะมีคนเห็นตราบาปบนเรือนร่าง และแม้ไม่มีใครรู้ แต่เธอก็อับอายราวกับว่าทุกสายตาก็มองมาจะซ่อนไซ้ทุกซอกทุกมุม จนเห็นความผิดบาปที่เธอก่อ มันจึงเป็นเหตุผลที่เธอปลีกตัวจากผู้คน หลีกหนีจากสังคมและกลุ่มเพื่อนฝูง เธอไม่เคยไปร่วมงานเลี้ยงรุ่น ไม่เคยสมาคมกับใคร แม้กับเพื่อนในกลุ่มเธอก็ค่อยๆ เว้นระยะห่าง จนกระทั่งแทบจะไม่ติดต่อกันอีกเลย เหลือเพียงเพื่อนที่สนิทเพียงแคคนเดียวคืออารยา ที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่อนุบาล แต่ก็ยังต้องห่างเหินกันไปเพราะหน้าที่การงาน

เธออยู่อย่างสงบมาหลายปี แต่แล้วจู่ๆ ลูคัสก็กลับมาเขย่าโลกอันสงบสุขของเธออีกครั้ง

เธอต้องรับมือให้ได้... เธอจะต้องรับมือให้ได้สิ เพื่อให้คนทั้งโลกเห็นว่าเขาคือคนผิด เธอไม่ควรละอาย เพราะเธอคือผู้ถูกกระทำ...

เสียงสะอื้นค่อยๆ คลายลง ผ้าห่มถูกดึงออกจากศีรษะพร้อมกับบอก

ตัวเองครึ่งแล้วครึ่งแล้วว่าเธอจะต้องเข้มแข็งและกล้าหาญ ไม่ใช่เพื่อตัวเอง เพียงคนเดียว แต่เพื่อพ่อกับแม่ที่เป็นห่วงเธอเสมอมา คราวนี้เธอจะต้องทำให้พวกท่านเห็นว่าเธอรับมือกับปัญหาได้ ทุกคนรอบข้างจะได้เลิกห่วงเธอ เสียที บางทีโลกของเธออาจจะกลับไปสงบสุขอีกครั้ง แต่รอเวลาให้หน้า ที่กระเพื่อม ค่อยๆ ลดความแรงลงเท่านั้น...อีกไม่นานเธอก็จะซาชินกับการกลับมาของลูก

หลายวันผ่านไป ความเครียดของณัฐนรีค่อยๆ คลายลงเมื่อไม่เห็น และไม่ได้ยินชื่อของลูกอีก จนเธอคิดว่าโอกาสที่จะเจอเขาคงน้อยมากเหมือน เช่นผู้ปกครองของเด็กนักเรียนส่วนใหญ่ ดังนั้นเธอจึงค่อยๆ คลายความวิตกกังวลตามวันเวลาที่ผ่านไป

และวันนี้ก็เช่นกัน เธอไปถึงที่ทำงานตั้งแต่ก่อนเจ็ดโมงเช้า อันเป็นกิจวัตรประจำวัน รถผู้ปกครองหลายคันแล่นเข้ามาจอดส่งบุตรหลานที่มีครูคอยรับและพาเด็กเข้าห้องเรียน เธอลงไปตรวจตราดูความเรียบร้อยที่ด้านหน้าประตูตามปกติ และก็เช่นเคย ที่มีกลุ่มแม่บ้านจับกลุ่มคุยกัน แม้ว่า จะส่งบุตรหลานเข้าห้องเรียนแล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมแยกย้ายกันกลับบ้าน เธอเดินเลี้ยวกลุ่มแม่บ้านยังสาวที่ทุกคนกำลังก้มดูบางอย่างด้วยความสนใจ ก่อนจะร้องวืดว้าย หัวเราะกันอย่างครื้นเครง

เธอรีบก้าวยาวๆ หมายถึงจะเดินผ่านไปให้เร็วที่สุด แต่แล้วคนหนึ่ง ในกลุ่มก็วิ่งมาขวางทาง

“ครูนารีคะ”

“คะ?” เธอจำต้องหยุดเดิน และยิ้มบางตามมารยาทเมื่อเส้นทางเดิน ถูกขวางไว้

“ครูนารีรู้จักนายแบบคนนี้หรือเปล่าคะ” หญิงผู้นั้นยกนิตยสารในมือขึ้น และบนปกมีภาพลูกที่สวมกางเกงขั้นในเพียงตัวเดียวนั่งอยู่บนราวระเบียง ด้านหลังเป็นภาพตีพิมพ์มากมายของมหานครนิวยอร์ก

เธอกลืนน้ำลายเอือก ก่อนจะสั่นหน้าเล็กน้อย “ไม่รู้จักคะ ขอโทษด้วยนะคะ”

พูดจบก็หมายจะเดินเลี้ยวหญิงผู้นั้น แต่อีกฝ่ายกลับขยับขวางไว้อีก “ก็พวกเขาบอกว่าเคยเป็นแฟนของครูนารีจนเกือบจะแต่งงานกันแล้วนี่เขาเป็นนายแบบเซ็กซี่ที่ตั้งมากในอเมริกา คุณครูไม่น่าลืมน่ายๆ”

ความโกรธแล่นขึ้นเป็นริ้วๆ แต่ยังมีมารยาทพอที่จะระงับไว้ และฝืนยิ้มอย่างยากเย็นจนเกือบเป็นแสยะ

“ดิฉันคิดว่าคุณแม่จะถามเรื่องน้องก้องแก๊งเสี่ยอีก จริงๆ แล้วเราน่าจะโพสต์ที่ลูกคุณแม่มากกว่านะคะ เรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับเด็ก ดิฉันขออนุญาตไม่ตอบ ขอโทษนะคะ ดิฉันขอตัวก่อน” คราวนี้เธอรีบจำเดินจากไปจริงๆ ไม่สนใจที่คุณแม่ยังสาวผู้นั้นยกมือปิดปาก ตาโตที่ถูกต่อว่า ก่อนที่ผู้ปกครองในกลุ่มนั้นจะกรูกันเข้ามาล้อม เสียงพูดคุ้ยดังมาให้ได้ยิน

“ฉันบอกแล้วไงว่าอย่าถามๆ เป็นไงล่ะ”

“แหม ถ้าฉันเคยมีแฟนหล่อลากดินแบบนี้ ฉันจะยึดอกรับด้วยความภูมิใจไม่ใช่ทำตัวขวางโลก”

และอีกมากมายที่ณัฐรีไม่อยากได้ยิน เธออยากวิ่งหนีกลับไปซุกตัวที่ห้องทำงาน แต่สายตาของทุกคนกำลังจ้องมองเธอ และเธอจะอ่อนแอให้ใครเห็นไม่ได้ จึงทำได้แต่ยืนตัวตรง เซิดหน้าและก้าวอย่างมั่นคง ทำหน้าที่ของตัวเองในเส้านั้นให้ลุล่วง แล้วเดินกลับเข้าห้องทำงาน

กว่าจะมีสมาธิเริ่มต้นทำงานได้ก็ต้องใช้เวลาสงบสติอารมณ์อยู่นาน ผ่านไปจนเกือบถึงเวลาพักเที่ยง คุณครูท่านหนึ่งก็เคาะที่ประตูห้อง

“เชิญค่ะครูเจี๊ยบ” เธออนุญาตเมื่อเห็นใบหน้าที่คุ้นเคยตรงกรอบกระจกสีเหลี่ยมเล็กๆ กลางประตู แล้วร่างอวบของจิตติพร คุณครูประจำชั้นอนุบาลสองห้องหนึ่งก็เดินเข้ามา สีหน้าดูไม่ค่อยสบายใจ เธอจึงเอ่ยถาม “มีอะไรหรือคะครูเจี๊ยบ”

“เอ่อ เจี๊ยบอยากเชิญครูนารีไปที่ห้องหน่อยได้ไหมคะ คือเด็ก

นักเรียนคนใหม่ เจ็บว่าอาการน้องน่าเป็นห่วงนะคะ”

“คนไหน” เธอเงยในตอนแรก ก่อนจะนึกขึ้นได้ “อ้อ...หลานของ ผอ.”

“คะ น้องโลแกนมาเรียนเกือบสองอาทิตย์แล้ว ยังไม่ยอมพูดสักคำเลยคะครู เจ็บเลยอยากให้คุณลองไปดูหน่อยได้ไหมคะ”

“ทำไมไม่ไปบอก ผอ. ละคะ”

“คือ...ปกติเจ็บเห็นว่าครูนารีจะเป็นคนแรกเลยที่ลงไปดูถ้าเด็กมีปัญหา...อ้อ ถ้างั้นเจ็บขอไปเรียน ผอ. หลังกลับจากอบรมก็ได้คะ” ครูร่างอวบก้มศีรษะ ไบหน้าดูคล้ายเสียใจระคนผิดหวัง ก่อนจะรีบหมุนตัวกลับไปประตู

“เดี๋ยวก่อนคะครูเจ็บ” ญัฐนรีลุกขึ้น รู้สึกผิดมหันต์ที่เอาความรู้สึกส่วนตัวมาเกี่ยวข้องกับงาน เรื่องของผู้ใหญ่ เด็กไม่ควรเกี่ยวข้อง และเมื่อได้ชื่อว่าเป็นนักเรียนของเธอ เธอก็ต้องดูแลเด็กทุกคนทัดเทียมกัน อีกทั้งแผนนี้ยังไม่อบรม จะไม่เข้าโรงเรียนตลอดอาทิตย์ ปัญหาของเด็กจะรอนานขนาดนั้นไม่ได้ “เราลงไปดูด้วยกันเถอะคะ”

“คะฯ” จิตติพรยิ้มกว้างตอบรับ แล้วรีบเปิดประตูให้ห้อง ผอ. เพื่อจะลงไปดูเด็กนักเรียนคนใหม่พร้อมกัน

ญัฐนรีรับไหว้เด็กๆ ที่ทำทางดีอกดีใจเมื่อเห็นเธอ คงเพราะได้กินขนมและเล่นเกมกับเธอบ่อยๆ เธอโบกมือพร้อมส่งยิ้มสดใส แต่ก็รู้สึกแปลกๆ ที่ได้เห็นเด็กชายเป็นครั้งแรก

โลแกนเป็นเด็กชายที่มีไบหน้าหล่อเหลาของเชื้อสายเอเชียและตะวันตกผสมผสานกันอย่างงดงาม แต่กลับมีดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูเศร้าสร้อยอย่างประหลาด และมีไบหน้าที่แทบไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมานอกจากดวงตาโตที่เหลื่อมมองไปมาเท่านั้น และบัดนี้ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นกำลังจ้องเธอด้วยความสงสัย ก่อนที่ตุ๊กตาไดโนเสาร์ในมือจะถูกยกขึ้นกักตมเมื่อเจ้าตัวคิดว่าตนไม่ปลอดภัย และเธอต้องขอขอบคุณเด็กนักเรียนในห้องที่แสดง

ความคุ้นเคยกับเธอ ทำให้นักเรียนคนใหม่ค่อยๆ ลดไดโนเสาร์ที่เป็นเกราะป้องกันตัวเองลงเล็กน้อย

“โลแกนใช้ไหมคะ” เธอทักทายเป็นภาษาอังกฤษ...จิตใจของเธออ่อนไหวไปกับความเปราะบางตรงหน้าที่ดูพร้อมจะแตกหักได้ทุกขณะ ดวงตาโตขยายขึ้น เป็นเพียงปฏิกิริยาตอบรับเพียงอย่างเดียวจากเขา เธอจึงนั่งลงบนเก้าอี้เล็กข้างกาย และบอก “เราเรียนด้วยกันดีไหม ตรงไหนที่หนูไม่เข้าใจ เราจะยกมือถามครูเจี๊ยบนะคะ”

เด็กชายแลมองเธออย่างหวาดๆ ยังกอดตุ๊กตาแน่น เธอจึงแสรังไม่สนใจ และตั้งใจฟังครูที่กำลังสอนตรงหน้าห้องให้นักเรียนอ่านอักษรภาษาอังกฤษและคำศัพท์ เธอจึงยกมือขึ้นแยงเด็กนักเรียนตอบบ้าง เรียกเสียงหัวเราะจากเด็กๆ ในห้องได้ครืนใหญ่ ไกล่หมดชั่วโหม่งเธอก็บอกว่าจะอ่านนิทานให้ฟัง เด็กๆ ตบมือชอบออกชอบใจ แล้วรีบนั่งล้อมวงเพื่อฟังนิทาน เธอจับมือโลแกนมานั่งข้างตัว ก่อนจะแนะนำให้ทุกคนรู้จัก

“วันนี้ครูนารีจะเล่านิทานเรื่องอัศวินพเนจรกับไดโนเสาร์คู่มือปราบพอมดกับมังกรพันไฟให้ฟังนะคะ” เธอเกริ่น เด็กๆ เจี๊ยบเสียงลงทันที และตั้งใจฟัง “นานมาแล้ว...มีอัศวินคนหนึ่งชื่อโลแกน เป็นชายหนุ่มแสนดีและมีฝีมือในการต่อสู้เก่งกาจที่สุดในโลก เขามีไดโนเสาร์เพื่อนยากชื่อว่าทีเร็กซ์...”

โลแกนสั่นหัวทันที

“อ้าว ไดโนเสาร์ของหนูไม่ได้ชื่อทีเร็กซ์หรือจ๊ะ”

“มันชื่อเอ็ดดี้”

เด็กชายบ่อกปากกระซิบบอกข้างหู ญันฐันรียิ้มกว้างให้แก่ชายชนะแรกของตน ก่อนจะเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ไดโนเสาร์ชื่อเอ็ดดี้ ทั้งสองผจญภัยไปในดินแดนต่างๆ จนกระทั่งพวกเขามาถึงเมืองต้องสาป...” เธอลดเสียงลง กวาดตามองไปรอบๆ ผายมือออกกว้าง “เมื่อนั้นเทพจะกลายเป็นเมืองร้าง เพราะพอมดชั่วร้ายต้องการ

แต่งงานกับเจ้าหญิง และเขากับเจ้ามั่งกรร้ายจับคนในเมืองกินไปคนแล้วคนเล่า สร้างความหวาดกลัวให้แก่ผู้คนในเมืองยิ่งนัก...”

เธอได้รับความสนใจจากเด็กๆ แล้ว โดยเฉพาะโลแกนที่กอดตุ๊กตาแน่น และสายตาดูเธอด้วยความตื่นเต้น เธอแทบจะเห็นรอยยิ้มของเขาด้วยซ้ำตอนเล่าถึงฉากต่อสู้อันน่าตื่นเต้น และเห็นรอยยิ้มกว้างเมื่ออัศวินโลแกนปราบพ่อมดและมั่งกรร้ายลงได้ในที่สุด เด็กๆ ตบมือกันใหญ่ รวมถึงโลแกน เธอจึงดึงเขามา นั่งบนตักและกอดเอวน้อยไว้หลวมๆ

“อัศวินโลแกนคนเก่งของครู ต่อไปจะช่วยปราบพ่อมดที่จะมาทำร้ายเพื่อนๆ หนูด้วยใช่ไหมหลูก”

เด็กชายพยักหน้าหงึกๆ ดวงตาเป็นประกาย เธอถือว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี ก่อนถามอีก

“โลแกนชอบกินอะไรที่สุดคะ พวุงนี้ครูจะทำอาหารโปรดของหนูเป็นอาหารกลางวัน”

“ฟรายส์” เขาตอบทันที

“โอเค พวุงนี้เราจะกินไก่กับเฟรนช์ฟรายส์นะคะ”

เด็กชายพยักหน้าอีกครั้ง เด็กๆ เฮกันใหญ่ เธอจึงชม

“เพื่อนเห็นหนูเป็นอัศวินของพวกเขาแล้วละ ที่ช่วยแนะนำอาหารอร่อยๆ”

เด็กชายฉีกยิ้มกว้างกว่าเดิม เธออดดึงเขาเข้ามากอดไม่ได้ เด็กน้อยไร้เดียงสา...ไม่รู้ว่าต้องผ่านอะไรมาบ้าง ในวัยแค่ห้าขวบกลับแบกรับความรู้สึกนึกคิดทั้งมวลไว้บนบ่าน้อยๆ เพียงลำพัง

เธอจูงเด็กชายกลับไปนั่งที่เดิม ก่อนจะบอกครูประจำชั้น

“ครูเจ็บบช่วยเขียนปัญหาของน้องที่เราสังเกตเห็นตอนอยู่โรงเรียนลงไป ในสมุดบันทึกพฤติกรรมที่เราส่งให้ผู้ปกครองทุกสัปดาห์ด้วยนะคะ และขอให้ผู้ปกครองช่วยดูแลและคอยสังเกตพฤติกรรมของน้องเวลาอยู่ที่บ้านด้วย ผู้ปกครองตอบมาอย่างไร ครูเจ็บบช่วยรายงานดิฉันด้วยนะคะ”

“ได้ค่ะครูนารี”

ณัฐนารีคิดว่าทำหน้าที่ตัวเองเรียบร้อยแล้ว ก็ตั้งใจจะเดินกลับห้อง แต่แล้วมือก็รู้สึกอุ่นๆ จึงก้มมอง เห็นเด็กชายโลแกนสอดมือเข้ามาในอุ้งมือ พร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองตาใสแจ๋ว เธอจึงนั่งลงให้สายตาวู้อุ่มอยู่ในระดับเดียวกัน

“ครูนารีอยู่ข้างบนนี้เอง ถ้าคิดถึงก็บอกครูเจี๊ยบนะคะ ครูนารีจะลงมาเล่นให้ฟังอีก”

เธอลุกขึ้น แต่มือเล็กๆยังไม่ยอมปล่อย ณัฐนารีรู้สึกทันทีว่าเด็กชายมองเห็นเธอเป็นที่พึ่งไปเรียบร้อยแล้ว ความสงสัยก่อตัว...ว่าอะไรที่ทำให้เด็กชายผู้นี้กลายเป็นเด็กหวาดกลัวและระแวงทุกสิ่งรอบกาย และเธอก็ไม่สามารถดึงมือออกจากเด็กน้อยได้ มันโหดร้ายสำหรับเขาจนเกินไป

“ถ้ามันโลแกนเรียนกับเพื่อนๆ ก่อนนะคะ เตี้ยวครูนารีขึ้นไปทำงานแป๊บเดียว พอกินข้าวเสร็จแล้ว ครูนารีจะลงไปเล่นที่สนามเด็กเล่นกับโลแกนนะคะ”

เด็กชายพยักหน้าทันที เธอจึงพาเขากลับไปยังที่โต๊ะประจำตัวอีกครั้ง แล้วลูบศีรษะหุ่ยเบาๆ ก่อนจะตัดใจเดินออกจากห้อง พอเหลียวหลังมองผ่านกระจกกลับไปในห้องเรียนก็เห็นเด็กน้อยยังมองตาม เธอส่งยิ้มให้อีกครั้ง รีบสาวเท้าออกไปจากตรงนั้นทันที อยากรู้ต่อโทรศัพท์ไปถามลูกให้รู้แล้วรู้รอดว่าเลี้ยงลูกมาอย่างไรจึงปล่อยให้เด็กเป็นแบบนี้ เด็กน้อยที่ไร้เดียงสาต้องผ่านความหวาดกลัวมาอย่างหนัก แต่ยังไม่ยอมเข้มแข็ง เพราะมีไดโนเสาร์ตัวโปรดเป็นเกราะห่อหุ้มจิตใจบอบบางของเขาไม่ให้แตกสลาย

เอาเถอะ เมื่อเด็กอยู่ในการดูแลของเธอแล้ว เธอก็จะทำให้ดีที่สุด เพื่อให้เด็กน้อยกลับมาเป็นเด็กที่สดใสว่าเรียงตามวัย จะได้ก้าวสู่วัยผู้ใหญ่อย่างแข็งแรง...